

[Arbejds- og boligministeren.]

derved at begge parterne ved deres aftale har forudsat en vis tilpasning af forligsmandsloven.

I de nævnte forhandlingsregler har parterne vedtaget en opdeling — i afstemningsmæssig henseende — af overenskomstområdet i 8 grupper. Inden for hver enkelt af disse grupper træffes afgørelse om overenskomstspørgsmålene, og parterne har herved forudsat, at den enkelte gruppe ikke kan sammenkædes med andre grupper ved afstemning om mæglingforslag fra forligsmanden.

I forhandlingsreglerne er fastsat, at de afstemninger om overenskomstforslag, som skal foretages inden for hver af de i reglerne nævnte grupper, skal følge forligsmandslovens afstemningsregler, og det er videre fastsat, at dette også skal gælde ved en eventuel afstemning om overenskomstforslag, der er fremkommet ved direkte handling mellem et fags repræsentanter. De enkelte forbund har således accepteret, at de ved afstemninger om overenskomstforslag i alle tilfælde fremtidig følger forligsmandslovens regler, men det har samtidig været forudsat, at disse regler blev forenklet i overensstemmelse med princippet i den nuværende lovs § 11, stk. 2.

Ved de nye forhandlingsregler har parterne taget sigte på — i videre omfang og på et tidligere tidspunkt end hidtil — at kunne inddrage forligsinstitutionen i partsforhandlingerne, navnlig med henblik på løsning af generelle spørgsmål; ligeledes forudsættes mæglingmænd at kunne medvirke ved forhandlingerne i underorganisationerne allerede på et tidligt tidspunkt.

Regeringen må ligesom arbejdsretskommissionen anse det for betydningsfuldt at tilvejebringe grundlag for, at de mellem parterne tilvejebragte nye forhandlingsregler i disse henseender kan føres ud i livet, og stiller derfor forslag om, at lovens regler på de nævnte punkter bringes i overensstemmelse med de forudsætninger, der efter det oplyste har været afgørende for parterne ved de nye forhandlingsreglers tilblivelse.

Med henblik på at undgå eller begrænse arbejdsstandsninger, hvor det gælder områder, der har livsvigtig betydning for samfundet, er kommissionsflertallet gået ind for, dels at forligsmandens nuværende beføjelse

til én gang under samme arbejdsstrid at udsætte varslede arbejdsstandsninger indtil 7 dage udvides til 14 dage, dels at der — som noget helt nyt — indføres en beføjelse for den samlede forligsinstitution til på særlig samfundsvigtige områder at udsætte varslede arbejdsstandsninger i yderligere 14 dage. I begge situationer foreslås der endvidere indført en særlig ventetid på 2 dage, før de således udsatte, varslede arbejdsstandsninger skal kunne iværksættes.

Disse forslag er identiske med de stillede ændringsforslag til den gældende lovs §§ 3 og 4. Der har ikke på dette område kunnet opnås enighed i arbejdsretskommissionen. Om de af forskellige mindretal inden for kommissionen indtagne standpunkter henvises der til kommissionens første betænkning, der er omdelt i folketinget samtidig med fremsættelsen af nærværende lovforslag.

Kommissionsflertallets forslag om ved hjælp af en udbygget udsættelsesadgang at skabe yderligere mulighed for at gennemføre forhandlinger hviler på et i kommissionen fremlagt fællesforslag fra Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, et fællesforslag, der er tiltrådt af forligsinstitutionen. Med hensyn til karakteriseringen af de særlig samfundsvigtige områder har man valgt en generel formulering, nemlig „tilfælde, hvor den truende arbejdsstandsning vil ramme livsvigtige samfundsinstitutioner eller samfundsfunktioner, eller hvor forligsmanden anser arbejdsstandningen for i øvrigt at have vidtrækkende samfundsmæssig betydning.“ Man har valgt denne løsning, dels fordi en nøjere afgrænsning af området er særdeles vanskelig, dels fordi man må nære nogen frygt for, at en opregning af konkrete livsvigtige områder kunne forlede en forhandlingsdelegation til at være mindre forhandlingsvillig ud fra det synspunkt, at vedkommende part kunne regne sikkert med anvendelse af den yderligere udsættelsesadgang. Med hensyn til den instans, hvortil udsættelsesbeføjelsen bør henlægges, har man anlagt den betragtning, at den enkelte forligsmand ved udøvelsen af en sådan beføjelse kunne blive sat i en særdeles vanskelig situation; når han — efter at have krævet en arbejdsstandsning udsat — skulle genoptage forligsforhandlingerne bl. a. med den part, mod hvem kravet var rettet. På den anden side har